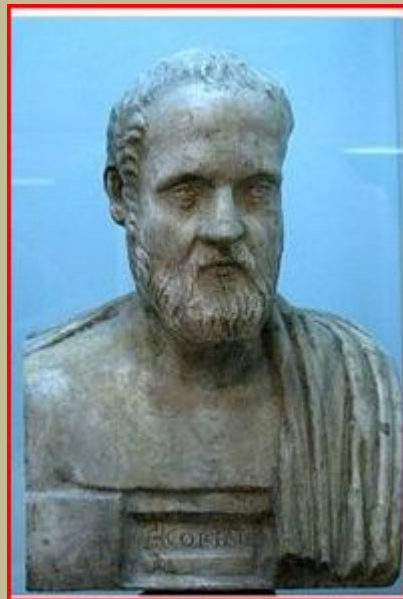

ΙΣΟΚΡΑΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ (η΄)

ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ ΑΡΧΟΥΣΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΣΤΑΘΗΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Ισοκράτης (436 π.Χ. -338 π.Χ.), ρήτορας με πλούσια συγγραφική παραγωγή, έγραψε και κάποιες επιστολές¹, οι οποίες διασώζονται και περιλαμβάνονται στο συνολικό corpus του έργου του.

Στην επιστολή του «ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΥΣΙ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ» που είναι αρκετά σύντομη, ο Ισοκράτης αναλαμβάνει διαμεσολαβητικό ρόλο για τον επαναπατρισμό του Αγήνορα και της οικογένειάς του στη Μυτιλήνη, που βρισκόταν εξόριστος στην Αθήνα. Ο Αγήνορας ξακουστός μουσικοδιδάσκαλος, εκπαίδευσε στη μουσική τα παιδιά του Αφαρέα, των οποίων κέρδισε την αγάπη, το σεβασμό και την εκτίμηση. Η είδηση ότι το καθεστώς της Μυτιλήνης, επιχειρώντας ένα φιλολαϊκό άνοιγμα επανέφερε κάποιους εξόριστους, στους οποίους μάλιστα επέστρεψε και τη δημευθείσα περιουσία, έφερε τους γιούς του Αφαρέα στον Ισοκράτη να τον παρακαλούν να κάνει ό,τι μπορεί προκειμένου να βοηθήσει στον επαναπατρισμό και του δασκάλου τους, στέλνοντας σχετική επιστολή στους άρχοντες των Μυτιληναίων. Η αρχική του άρνηση κάμφθηκε γρήγορα, από τις συνεχείς και φορτικές παρακλήσεις τους.

Στην επιστολή του αυτή, αφού αρχικά εξηγεί το πλαίσιο της συγγραφής της, προσπαθεί με λογικά και συναισθηματικά επιχειρήματα να πείσει το καθεστώς της Μυτιλήνης πως η ανάκληση του Αγήνορα από την εξορία θα είναι μια πράξη σύνεσης και συμφέροντος πρώτα πρώτα για τους ίδιους. Στο κείμενο είναι φανερή η διστακτικότητα του ρήτορα που τελικά επιλέγει την εναλλαγή των επαίνων και των φιλικών παραινήσεων και προτροπών που γίνονται, βέβαια, με τρόπο άμεσο, αλλά σαφώς διακριτικό.

ΣΤΑΘΗΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

¹ ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΝ (2)- ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ- ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΝ- ΠΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ- ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ- ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ ΙΑΣΟΝΟΣ- ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΔΑΜΟΝ – ΤΟΙΣ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ ΑΡΧΟΥΣΙΝ- ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΝΙΚΟΝ Κ.ΛΠ.

ΚΕΙΜΕΝΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Η μετάφραση που ακολουθεί έχει όλα τα στοιχεία της ελεύθερης μετάφρασης, καθώς δόθηκε έμφαση στην κατανόηση και στο επικοινωνιακό πλαίσιο, ωστόσο δεν απομακρύνεται παρά ελάχιστα από την κατά λέξη προσπέλαση του αρχαίου κειμένου. Στην αριστερή στήλη υπάρχει το αρχαίο κείμενο και στη δεξιά η νεοελληνική του απόδοση. Η εργασία είναι τελείως προσωπική και δε στηρίχθηκε σε βιβλιογραφία, ούτε σε μεταφραστικές απόπειρες άλλων.

Είναι σαφές ότι κάθε μετάφραση δε μπορεί να απεκδυθεί τον υποκειμενισμό του μεταφραστή που αναπόδραστα διέπει τη συγκεκριμένη δραστηριότητα. Κατά συνέπεια, οι τελικές επιλογές στην απόδοση σε κάποια διφορούμενα ως προς το ακριβές σημαινόμενο κάποιων λέξεων του αρχαίου κειμένου, αποκαλύπτουν την εκδοχή εκείνη που από το μεταφραστή κρίθηκε ως πλησιόστια στη σκέψη και την πρόθεση του συγγραφέα.

Το αρχαίο κείμενο αντλήθηκε από την αξιόλογη ιστοσελίδα [perseus.²](http://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Perseus%3atext%3a1999.01.0245%3acollection%3dl.%3aletter%3d8) που συμβάλλει ποικιλοτρόπως στη διάσωση και προβολή των κειμένων της αρχαίας ελληνικής γραμματείας.

Απρίλιος 2014

2

<http://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Perseus%3atext%3a1999.01.0245%3acollection%3dl.%3aletter%3d8>

ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

§.1 Οἱ παῖδες οἱ Ἀφαρέως, υἱεῖς δ' ἐμοὶ, παιδευθέντες ὑπ' Ἀγήνορος τὰ περὶ τὴν μουσικὴν, ἐδεήθησάν μου γράμματα πέμψαι πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ἂν, ἐπειδὴ καὶ τῶν ἄλλων τινὰς κατηγάγετε φυγάδων, καὶ τοῦτον καταδέξησθε καὶ τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς. Λέγοντος δέ μου πρὸς αὐτοὺς ὅτι δέδοικα μὴ λίαν ἄτοπος εἶναι δόξω καὶ περίεργος, ζητῶν εὐρίσκεισθαι τηλικαῦτα τὸ μέγεθος παρ' ἀνδρῶν οἷς οὐδὲ πώποτε πρότερον οὔτε διελέχθην οὔτε συνήθης ἐγενόμην, ἀκούσαντες ταῦτα πολὺ μᾶλλον ἐλιπάρουν.

Τα παιδιά του Αφαρέα, τα εγγόνια μου, που εκπαιδεύτηκαν στα σχετικά με τη μουσική (πήραν τις μουσικές τους γνώσεις) από τον Αγήνορα, με παρακάλεσαν να στείλω σε σας επιστολή, με στόχο (να σας πείσω), αφού και από τους άλλους εξόριστους επαναφέρατε πίσω κάποιους, να δεχτείτε πίσω στην πατρίδα και αυτόν και τον πατέρα και τα αδέρφια. Κι όταν τους είπα ότι φοβάμαι μήπως φανώ υπερβολικά παράλογος και άνθρωπος που αναμειγνύεται σε ξένες υποθέσεις, επιδιώκοντας να πετύχω τόσο σημαντικά ως προς το μέγεθος πράγματα από άντρες με τους οποίους ποτέ μέχρι τώρα ούτε συζήτησα ούτε υπήρξα γνώριμος, με το που άκουσαν αυτά με παρακαλούσαν ακόμη πιο ικετευτικά.

§.2 Ὡς δ' οὐδὲν αὐτοῖς ἀπέβαινε ὧν ἤλπιζον, ἅπασιν ἦσαν καταφανεῖς ἀηδῶς διακείμενοι καὶ χαλεπῶς φέροντες. Ὅρῶν δ' αὐτοὺς λυπουμενοὺς μᾶλλον τοῦ προσήκοντος, τελευτῶν ὑπεσχόμεν γράψειν τὴν ἐπιστολὴν καὶ πέμψειν ὑμῖν. Ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μὴ δικαίως ἂν δοκεῖν μωρὸς εἶναι μηδ' ὀχληρὸς ταῦτ' ἔχω λέγειν.

Και καθώς, δυστυχώς γι αυτούς, τίποτα από όσα ἤλπιζαν δεν είχε την επιθυμητή έκβαση, σε όλους συμπεριφέρονταν εχθρικά με τρόπο φανερό και ἦταν αγανακτισμένοι. Όταν, λοιπόν, τους είδα να υποφέρουν περισσότερο απ' όσο ἦταν φυσιολογικό, τώρα πρόσφατα τους υποσχέθηκα να γράψω την επιστολή και να σας τη στείλω. Και για να μη δώσω εύλογα την εικόνα του ανόητου ή ενοχλητικού ανθρώπου αυτά μπορώ να πω:

§.3 Ἦγοῦμαι δὲ καλῶς ὑμᾶς βεβουλευῆσθαι καὶ διαλλαττομένους τοῖς πολίταις τοῖς ὑμετέροις καὶ πειρωμένους τοὺς μὲν φεύγοντας ὀλίγους ποιεῖν, τοὺς δὲ συμπολιτευομένους πολ-λοὺς, καὶ μιμουμένους τὰ περὶ τὴν στάσιν τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν. Μάλιστα δ' ἂν τις ὑμᾶς ἐπαινέσειεν ὅτι τοῖς κατιοῦσιν ἀποδίδετε τὴν οὐσίαν· ἐπιδείκνυσθε γὰρ καὶ ποιεῖτε πᾶσιν φανερόν ὡς οὐ τῶν κτημάτων ἐπιθυμήσαντες τῶν ἀλλοτρίων, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πόλεως δείσαντες ἐποιήσασθε τὴν ἐκβολὴν αὐτῶν.

Εἶμαι τῆς γνώμης, λοιπόν, ὅτι εσεῖς ἔχετε πάρει ορθές αποφάσεις ἐπιδιώκοντας τὴν συμφιλίωση των συμπολιτῶν σας, τὴν δραστικὴ μείωση τοῦ ἀριθμοῦ των ἐξόριστων καὶ τὴν παράλληλη αὐξηση τοῦ ἀριθμοῦ των συμπολιτῶν σας, με τὸ νὰ μιμείστε τὸν τρόπο πὸν ἡ δική μας πόλη ἀντιμετωπίζει ζητήματα ἐξεγέρσεων. Αναμφίβολα, τὴν κορωνίδα των ἐπαίνων θὰ μπορούσε νὰ σας ἀπονεύει κάποιος, ἐπειδὴ ἐπιστρέφετε τὴν περιουσία σε ὅσους ἐπανέρχονται ἀπὸ τὴν ἐξορία. Ἀποδεικνύετε, λοιπόν, ἐμπρακτὰ καὶ κάνετε σε ὅλους φανερό, ὅτι δὲν τους ἐξορίσατε, ἐπειδὴ λιμπιστήκατε τὶς ξένες περιουσίες, ἀλλὰ ἐπειδὴ φοβηθήκατε γιὰ τὴν πόλη σας.

§.4 Οὐ μὴν ἄλλ' εἰ καὶ μηδὲν ὑμῖν ἔδοξεν τούτων μηδὲ προσεδέχεσθε μηδένα τῶν φυγάδων, τούτους γε νομίζω συμφέρειν ὑμῖν κατάγειν. Αἰσχροὺν γὰρ τὴν μὲν πόλιν ὑμῶν ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖσθαι μουσικωτάτην εἶναι καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους ἐν αὐτῇ παρ' ὑμῖν τυγχάνειν γεγονότας, τὸν δὲ προέχοντα τῶν νῦν ὄντων περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς παιδείας ταύτης φεύγειν ἐκ τῆς τοιαύτης πόλεως, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους Ἕλληνας τοὺς διαφέροντας περὶ τι τῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων, κἂν μηδὲν προσήκωσιν, ποιεῖσθαι πολίτας, ὑμᾶς δὲ τοὺς εὐδοκιμοῦντάς τε παρὰ τοῖς ἄλλοις καὶ μετασχόντας τῆς αὐτῆς φύσεως περιορᾶν παρ' ἑτέροις μετοικοῦντας.

Αλλωστε, ἀκόμη κι αν δεν εἶχατε αποφασίσει τίποτα ἀπὸ αὐτά, μήτε δεχόσαστε πίσω κανένα ἀπὸ τοὺς ἐξόριστους, νομίζω ὅτι εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον σας, αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐπαναφέρετε ἀπὸ τὴν ἐξορία. Γιατὶ εἶναι ντροπὴ ἡ μὲν πόλη σας κατὰ κοινὴ ὁμολογία νὰ θεωρεῖται ἡ γενέτειρα τῆς μουσικῆς κι οἱ πιο σπουδαῖοι εκπρόσωποί τῆς νὰ ἔχουν γεννηθεῖ ἐκεῖ σε σας, ἐνῶ ὁ κορυφαῖος ἀπὸ τοὺς σύγχρονους εκπροσώπους αὐτῆς τῆς τέχνης διώχεται ἐξόριστος ἀπὸ μιὰ τέτοια πόλη, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἐκείνους που ξεχωρίζουν κάπως σε κάποια ἀπὸ τὶς καλὲς ἀσχολίες, ἀκόμη κι αν δεν ἔχουν καμιὰ συγγένεια μαζί τους, τοὺς πολιτογραφοῦν στα μητρώα τους, κι εσεῖς πολῖτες, που χαίρουν γενικῆς ἀναγνώρισης καὶ ἐκτίμησης, αν καὶ ἔχετε τὴν ἴδια καταγωγὴ μαζί τους, ἀνέχεστε νὰ ἀναζητοῦν κατοικία σε ἄλλους.

§.5 Θαυμάζω δ' ὅσαι τῶν πόλεων μειζόνων δωρεῶν ἀξιούσιν τοὺς ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν κατορθοῦντας μᾶλλον ἢ τοὺς τῇ φρονήσει καὶ τῇ φιλοπονίᾳ τι τῶν χρησίμων εὐρίσκοντας, καὶ μὴ συνορῶσιν ὅτι πεφύκασιν αἰ μὲν περὶ τὴν ῥώμην καὶ τὸ τάχος δυνάμεις συναποθνήσκειν τοῖς σώμασιν, αἱ δ' ἐπιστῆμαι παραμένειν ἅπαντα τὸν χρόνον ὠφελοῦσαι τοὺς χρωμένους αὐταῖς.

Απορώ επίσης με ὅσες ἀπὸ τις πόλεις, ἔχουν τὴν ἀξίωση νὰ προσφέρονται μεγαλύτερα προνόμια, στους νικητὲς τῶν γυμναστικῶν ἀγῶνων περισσότερο, παρά σε ἐκείνους που ἀνακαλύπτουν με τὴ φρόνηση καὶ τὴ φιλοπονία τους κάτι χρήσιμο καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἀπὸ τὴ φύση τους τὰ χαρίσματα τῆς δυνάμης καὶ τῆς ταχύτητας πεθαίνουν μαζί με τὸ σῶμα, ἐνῶ οἱ ἐπιστῆμες (εφευρέσεις) ζοῦν αἰώνια, ὠφελώνοντας ὅσους τις χρησιμοποιοῦν.

§.6 Ὡν ἐνθυμουμένους χρη-
 τούς νοῦν ἔχοντας περὶ
 πλείστου μὲν ποιῆσθαι
 τοὺς καλῶς καὶ δικαίως τῆς
 αὐτῶν πόλεως ἐπιστα-
 τοῦντας, δευτέρους δὲ τοὺς
 τιμὴν καὶ δόξαν αὐτῇ καλῆν
 συμβαλέσθαι δυναμένους·
 ἅπαντες γὰρ ὥσπερ
 δείγματι τοῖς τοιούτοις
 χρώμενοι καὶ τοὺς ἄλλους
 τοὺς συμπολιτευομένους
 ὁμοίους εἶναι τούτοις
 νομίζουσιν.

Αυτά έχοντας κατά νου,
 πρέπει οι μυαλωμένοι να
 βάζουν σε πρώτη μοίρα
 εκείνους που νοιάζονται
 ἐμπρακτα με τρόπο καλό και
 δίκαιο την πόλη τους και
 δεύτερους να τοποθετούν
 εκείνους που μπορούν να
 συμβάλλουν στην επαύξηση
 της δόξας και της τιμής της.
 Γιατί όλοι, χρησιμοποιώντας
 αυτούς σαν τυπικό δείγμα,
 θεωρούν ότι και όλοι οι άλλοι
 συμπολίτες είναι όμοιοι με
 αυτούς.

§.7 Ἴσως οὖν εἴποι τις ἂν, ὅτι προσήκει τοὺς εὐρέσθαι τι βουλομένους μὴ τὸ πρᾶγμα μόνον ἐπαινεῖν, ἀλλὰ καὶ σφᾶς αὐτοὺς ἐπιδεικνύναι δικαίως ἂν τυγχάνοντας περὶ ὧν ποιοῦνται τοὺς λόγους. Ἐχει δ' οὕτως. Ἐγὼ τοῦ μὲν πολι-τεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν ἀπέστην· οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἰκανὴν οὔτε τόλμαν· οὐ μὴν παντάπασιν ἄχρηστος ἔφυν οὐδ' ἀδόκιμος, ἀλλὰ τοῖς τε λέγειν προηρημένοις ἀγαθὸν τι περὶ ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων φανείην ἂν καὶ σύμβουλος καὶ συναγωνιστὴς γεγεννημένος, αὐτὸς τε πλείους λόγους πεποιημένος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς αὐτονομίας τῶν Ἑλλήνων ἢ σύμπαντες οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες.

Ἴσως, λοιπόν, θα μπορούσε να πει κάποιος ότι αρμόζει σε εκείνους που επιθυμούν να αναδείξουν κάτι, να μην περιορίζονται μόνο στον έπαινο αυτού του πράγματος, αλλά και να μπορούν να εμφανίζουν (στοιχειοθετημένα ότι έχουν μια επιτυχή διαδρομή) δικαιολογημένα τους εαυτούς τους πετυχημένους πάνω σ' αυτά για τα οποία μιλούν. Το πράγμα έχει ως εξής: Εγώ από την πολιτική και τη ρητορεία έμεινα μακριά. Γιατί δεν διέθετα δυνατή φωνή, αλλά ούτε και τόλμη. Ωστόσο όμως, δεν είμαι από τη φύση μου εντελώς άχρηστος ή ακατάλληλος σε όλα, αλλά θα μπορούσα να αποδειχθώ και σύμβουλος και συναγωνιστής εκείνων που έχουν επιλέξει να λένε (με δημόσιο λόγο) κάτι καλό για σας και τους άλλους συμμάχους, γιατί ο ίδιος έχω συγγράψει (κατασκευάσει) περισσότερους λόγους για την ελευθερία και την αυτονομία των Ελλήνων, από όσους όλοι οι άλλοι μαζί, που περιφέρονται από βήμα σε βήμα.

§.8 Ὑπὲρ ὧν ὑμεῖς ἂν μοι δικαίως πλείστην ἔχοιτε χάριν· μάλιστα γὰρ ἐπιθυμοῦντες διατελεῖτε τῆς τοιαύτης καταστάσεως. Οἶμαι δ' ἂν, εἰ Κόνων μὲν καὶ Τιμόθεος ἐτύγχανον ζῶντες, Διόφαντος δ' ἦκεν ἐκ τῆς Ἀσίας, πολλὴν ἂν αὐτοὺς ποιήσασθαι σπουδὴν, εὐρέσθαι με βουλομένους ὧν τυγχάνω δεόμενος. Περὶ ὧν οὐκ οἶδα τί δεῖ πλείω λέγειν· οὐδεὶς γὰρ ὑμῶν οὕτως ἐστὶ νέος οὐδ' ἐπιλήσμων, ὅστις οὐκ οἶδε τὰς ἐκείνων εὐεργεσίας.

Γι όλα αυτά εσείς δικαιολογημένα θα μου χρωστούσατε την πιο μεγάλη ευγνωμοσύνη. Αλλωστε σε μόνιμη βάση επιθυμείτε τη διαμόρφωση μιας παρόμοιας κατάστασης. Και νομίζω ότι, αν ο Κόνωνας και ο Τιμόθεος τυχαίνει να ζουν κι ο Διόφαντος ερχόταν από την Ασία, θα έδειχναν ιδιαίτερο ζήλο, γιατί θα ήθελαν να πετύχω αυτά που τυχαίνει να έχω ανάγκη. Για όλα αυτά λοιπόν, δεν ξέρω γιατί πρέπει να πω περισσότερα. Γιατί κανείς από σας δεν είναι τόσο νέος ούτε τόσο ξεχασιάρης, ώστε να μην γνωρίζει τις ευεργεσίες εκείνων.

§.9 Οὕτω δ' ἂν μοι δοκεῖτε κάλλιστα βουλευέσθαι περὶ τούτων, εἰ σκέψεσθε τίς ἐστὶν ὁ δεόμενος καὶ ὑπὲρ ποίων τινῶν ἀνθρώπων. Εὐρήσετε γὰρ ἐμὲ μὲν οἰκειότατα κεχρημένον τοῖς μεγίστων ἀγαθῶν αἰτίοις γεγενημένοις ὑμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις, ὑπὲρ ὧν δὲ δέομαι τοιούτους ὄντας, οἷους τοὺς μὲν πρεσβυτέρους καὶ τοὺς περὶ τὴν πολιτείαν ὄντας μὴ λυπεῖν, τοῖς δὲ νεωτέροις διατριβὴν παρέχειν ἡδεῖαν καὶ χρησίμην καὶ πρέπουσαν τοῖς τηλικούτοις.

Έτσι, νομίζω ὅτι θα αποφασίζατε μετὰ πλεον ενδεδειγμένο τρόπο γι αυτά, αν δηλαδή εξετάζατε ποιος είναι αυτός που σας παρακαλεί και για τι είδους ανθρώπους. Θα διαπιστώσετε λοιπόν αφενός μεν για μένα ὅτι διατηρῶ πολὺ στενές και φιλικές σχέσεις με εκείνους που στάθηκαν οι αἰτιοι για τα πιο μεγάλα αγαθά για σας και αφετέρου για τους άλλους για τους οποίους παρακαλῶ ὅτι είναι τέτοιοι, ὥστε να μην στενοχωροῦν ούτε τους μεγαλύτερους αλλά ούτε κι αυτούς που ενσαρκώνουν το πολίτευμα, αλλά θα διαπιστώσετε ὅτι προσφέρουν στους νεότερους μια ευχάριστη και χρήσιμη ενασχόληση, αλλά και ταιριαστή για εκείνους που βρίσκονται σ' αυτή την ηλικία.

§.10 Μὴ θαυμάζετε δ' εἰ προθυμότερον καὶ διὰ μακροτέρων τῶν ἄλλων γέγραφα τὴν ἐπιστολήν· βούλομαι γὰρ ἀμφοτέρω, τοῖς τε παισὶν ἡμῶν χαρίσασθαι καὶ ποιῆσαι φανερόν αὐτοῖς ὅτι, κἂν μὴ δημηγορῶσιν μηδὲ στρατηγῶσιν, ἀλλὰ μόνον μιμῶνται τὸν τρόπον τὸν ἐμὸν, οὐκ ἡμελημένως διάξουσιν ἐν τοῖς Ἑλλησιν. Ἐν ἔτι λοιπόν· ἂν ἄρα δόξη τι τούτων ὑμῖν πράττειν, Ἀγήνορί τε δηλώσατε καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ὅτι μέρος τι καὶ δι' ἐμὲ τυγχάνουσιν ὧν ἐπεθύμουν.

Μην απορείτε, λοιπόν που έγραψα την επιστολή με μεγαλύτερη προθυμία και κάπως πιο μακροσκελή σε σχέση με τις άλλες. Είναι γιατί θέλω δυο πράγματα, δηλαδή και στα παιδιά μας να κάνω το χατίρι και να τους κάνω φανερό ότι, ακόμη κι αν δεν μιλούν στο δήμο ακόμη κι αν δεν εκλέγονται στρατηγοί, αλλά έχουν ως πρότυπο το δικό μου χαρακτήρα και μόνο, δεν θα ζήσουν ανυπόληπτα ανάμεσα στους Έλληνες. Απομένει και κάτι ακόμη. Αν τελικά αποφασίσετε να κάνετε κάτι από αυτά, να πείτε στον Αγήνορα και στα αδέρφια του ότι κατά ένα μέρος πέτυχαν αυτά που επιθυμούσαν χάρη στη διαμεσολάβησή μου (εξαιτίας μου).

ΤΕΛΟΣ

<<<<<----->>>>>